

Iedes ſer hen ikke alene til Erfaringen og Erfaringens kraftige Vidneſbyrd; men ogſaa til Videndſkaben; ſaa kan Reſultatet ikke være noget Andet, end at man maa erkjende, at Indenrigtminiſter Eſtrup den Gang havde Ret. Det forholder ſig jo ſaa, at medens man af Agerjorden kun har den øverſte Skat til at frembringe Planteſøde, ſom atter kan tjene Dyrene til Næring og omſættes til Kjød, dyrker man i Havet hele Vandmaſſen fra øverſt til nederſt, og det, ſom denne Vandmaſſe frembringer ſom ſidſte Kilde for Ernæringen i Vandet, er en utallig Maſſe mikroſkopiske Planter, der atter tjene mikroſkopiske Dyr til Føde og ſaaledes fremdeles opad. Der er en engeltſk Kommiſſion, ſom har underſøgt dette Spørgſmaal. Kommiſſionen prøvede, i hvilket Forhold Vandets Ernæringsevne paa denne Maade ſtaar til Landets, og Kommiſſionen kom til det forbausende Reſultat, at ligeſaa meget Kjød, ſom gennem Plantevæxten og dens Fortæring af Dyr et givet Vandereal kan frembringe i et Aar, ligeſaa meget Kjød kan et givet Vandereal frembringe i Løbet af en Uge. Lad nu diſſe Angivelſer kun være tilnærmelsesviſe rigtige, ſaa viſe de dog, hvilken uhyre Frugtbarhed, hvilken uhyre Ernæringsevne Havet eier i Udſætning til Landjorden. Ligeſom Havets Evne til at yde Næring ſaaledes er overvætted ſtor, er paa den anden Side i Reglen de Dyrs Frugtbarhed og Forplantningsevne, der leve i Havet, ſaa ſtor, ſom man ikke kjender det i noget andet Tilfælde, ikke en Gang hos en Vidromning. Enhver veed jo, at i en enkelt Fiſks Rogn indholdes der Maſſer af Æg, ſaaledes f. Ex. i en Torſks 5—10 Millioner, og derſom diſſe Æg alle ſkulde udflækkes og voxe op til ſtorre Torſk, vilde diſſe, naar nogle Generationer vare gaaede, ikke kunne rummes i Havet. Men ſom altid beſtemmer Naturen ogſaa her, at hvor der er for ſtor en Frugtbarhed og Forplantningsevne til Stede, er en ſtor Del af Forplantningſtoffet beregnet paa at gaa til Grunde, beregnet paa at ſtulle paa de forſkjellige Stadier og Udvillingſtrin tjene til Føde for Andre. Derſom man vilde tænke ſig, at man i en afgrændſet Del af Havet af tilſtrækkelig Størrelſe kunde borttage, jeg vil ikke alene ſige de ſtorre Fiſk, men ogſaa alle andre ned til et Par Tommers Længde, hvad vilde Følgen ſaa deraf blive? Simpelt hen kun den, at den Yngel, ſom ellers ſkulde have tjent dem til Føde, der nu ere borttagne, ſom ellers vilde være bleven ædt af diſſe, nu vrimler frem, og at der bliver mange flere Fiſk. Det er det ſtorre Reſultat, ſom har viiſt ſig gennem videnſtabelige

Underſøgelſer, ſaa vidt man har kunnet anſtille dem, at Mennesket ikke kan beherſke dette Forhold, at man i det Hele og Store maa erkjende; at man ikke kan opnaa Noget ved Fredningsbeſtemmelſer af nogenſomhelſt Art. Det er, ſom vilde man faſte en ſkaal Vand i Havet, for at Havets Vandmaſſe ſkulde voxe. Der er Lande, hvor man endnu kjender ſaadanne Fredningsbeſtemmelſer, hvor man i en forholdsviſ ſen Tid har indført dem, men i andre Lande, f. Ex. England og til Dels Sverig, hvor man tidligere har havt dem, har man mere eller mindre været nødt til at afſtaffe dem, thi det har viiſt ſig, at man Nitet kan opnaa derved. Jeg vil ſamle Indholdet af diſſe Bemærkninger i nogle ganſke ſaa almindelige Sætninger. Jeg vil da ſige, at jeg ſkulde være en ſtor Ven af Fredningsbeſtemmelſer og af Beſkyttelſe for Yngel, derſom man kunde faade de ſtorre og middeſtore ſom ogſaa de mindre Fiſk, Torſk, Kobſpætter, Mal og hvad de hedde, Drved og Sax — Kobfiſk ere de alle — til at rette ſig efter ſaadanne Beſtemmelſer; men kan man ikke det; ſaa beſtulle de ikke Andet hele Dagen end at gaa og ſpiſe Yngel, og ſaa hjælper det ikke at paalægge de tobenede Fiſkere at frede, thi hvad de kunne frede om, er ſaa forſvindende imod, hvad de andre, Yngelfiſterne, tage, at det ikke ſpiller den mindſte Rolle. Det er det, Erfaringen har viiſt i vort Land, og, ſom ſagt, Indenrigsminiſter Eſtrup har faaet Ret i den Udtalelſe, han den Gang kom frem med. Medens Landboforholdene til Dels ere trykkede og Fabrikforholdene ligeledes, have flere og flere Statsborgere kunnet ſøge til Spen, og der, naar de for Keilen ville arbejde — det er et møifommelig og farefuldt Arbejde at være Fiſker, et Arbejde, under hvilket Livet mange Gange ſkal jættes i Bøve — kunnet fortjene deres Brød, og i den Hende ſpiller jo Fiſkeriet en overmaade ſtor Rolle i ſtatsøkonomiſt Retning. Det er jo dog en ſtor Opgave at kunne viſe Landets unge og ældre Mænd, ſom ville arbejde, hvor de kunne gaa hen og faae Arbejde, hvor de kunne fortjene Brødet, i Stedet for at henviſe dem til at ſudvandre til Amerika, og der er det Smukke ved Fiſkeribeſtillingen, at Fiſkerne ikke have anden Arbeidsherre over ſig end den, der ſidder øverſt. Fiſkeren ſtal ſtøle alene paa ſin egen Driftighed, ſin egen Dygtighed; han har Ingen, der ſtal betale ham hans Ugeløn, naar Lørdagen kommer. Men naar Indenrigsminiſter Eſtrup ſaaledes, i det Mindſte eſter min Opfattelſe, har faaet ſaa fuldſtændig Ret i de Yttringer, hvormed han ledſagede det af ham fremlagte Fiſkerilovforſlag i Samlingen 1867—68, var det